

dan det har udviklet sig over tid, vil man kunne se, at Danmark siden 1980 har reduceret sin energiintensitet med mere end OECD-gennemsnittet og med mærkbart mere end verden som helhed.

Hvis ikke det er at gå i spidsen, så ved jeg ikke, hvad det vil sige at gå i spidsen.

Kl. 14:14

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:14

Per Clausen (EL):

Det, som statsministeren vel er nødt til at forholde sig til, er, at det, man forsøger at opnå internationale aftaler om, er en reduktion i CO₂-udslippet, hvor man har en målsætning, som er teknisk udviklet, men som dog alligevel kan oversættes til, at industrialiserede lande i 2050 skal have reduceret deres CO₂-udslip med omkring 80 pct. Det vil sige, at hvis man har en idé om, at man vil gå i spidsen, skal man jo op i toppen af de tal. Og der må jeg bare sige, at jeg i det, statsministeren siger, slet ikke kan høre nogen som helst antydning af, at det skulle være målsætningen. Og jeg kan slet ikke i de konkrete initiativer, der bliver taget, se nogen som helst skridt, der peger i den retning.

Så derfor synes jeg faktisk, at statsministeren skylder os en forklaring på, hvem det er, der skal gå i spidsen, når Danmark og den danske regering ikke vil.

Kl. 14:15

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:15

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Danmark er i spidsen blandt de lande, der har mest fokus på at bruge energi med omtanke. Det er sådan set baggrunden for, at jeg gav tallene før. Vi har kunnet øge vores økonomiske aktivitet over en årrække ganske, ganske markant – med 45 pct. – og så samtidig reducere CO₂-udslippet, hvilket jo, kan man sige, sætter udviklingen i en række andre nyindustrialiserede lande, hvor vækst og CO₂-udslip jo sådan set følger hinanden parallelt, i kontrast. Det er jo den kurve, der skal knækkes, så vi afkobler CO₂-udslippet fra den økonomiske aktivitet.

For alternativet, altså genvejen, til et land uden CO₂-udslip, som består i, at man stopper økonomisk aktivitet, fremstår i hvert fald ikke for mig som noget særlig attraktivt. Og der er Danmark på vej med en række initiativer vi har taget. Og lad mig da også pege på den energipo-

litiske aftale fra sidste år, som jo sætter præcise mål for, hvor stor den vedvarende energis andel af det samlede energiforbrug skal være, altså mindst 20 pct. i 2011 svarende til 22 pct. af det endelige energiforbrug. Og det er jo en målsætning, som vi forfølger, og som vi også vil efterleve.

Kl. 14:16

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:16

Per Clausen (EL):

Jeg synes jo, det er lidt interessant, at vi nu kan få den klare tilkendegivelse fra statsministeren, at det er de såkaldt nyindustrialiserede lande, som altså åbenbart er dem, som statsministeren har udpeget til at yde en særlig stor indsats, for der følger væksten i energiforbrug og CO₂-udslip væksten i økonomien.

Men statsministeren må vel være bekendt med, at en af de ting, der er sket i de sidste 30 år, jo er, at en stor del af de produkter, vi bruger i Danmark, i dag produceres i andre dele af verden. Vi har mere eller mindre frivilligt flyttet en stor del af den tunge industrivirksomhed væk fra Danmark. Det er statsministeren, selv om han er en relativ ung mand, jo nok alligevel gammel nok til at kunne erindre, nemlig at der var en gang, hvor der var betydelig flere store industrivirksomheder i Danmark, end der er i dag.

Så derfor er pointen bare, at vi jo bl.a. har gennemført en omstilling i vores del af verden, som er baseret på, at vi har flyttet CO₂-produktion ud af vores land, nemlig det, der går til vores forbrug. Og så er det måske en lille smule billigt at sige, at det er dem, der har overtaget den produktion, der også har overtaget ansvaret for at reducere det CO₂-udslip, som skyldes vores forbrug.

Kl. 14:17

Formanden:

Det er statsministeren.

Kl. 14:17

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Men det tror jeg bestemt heller ikke jeg sagde. Jeg sagde, at det, der er udfordringen, er at afkoble CO₂-udslippet fra den økonomiske vækst.

For en genvej til en verden med et reduceret CO₂-udslip, som tages via at bremse økonomisk aktivitet, altså ved at forhindre verdens borgere i at få andel i en voksende velstand, i velfærds-goder, i at få adgang til ordentlig offentlig service finansieret af skatteborgere, der sådan set tjener